

'Als m'n opa
het kon, dan
kan ik het ook!'

Splatsjij... Ruim een liter melk verspreidt zich over de winkelvloer. De bereidwillige handjes van mijn minderjarig hulpje bleken niet capabel genoeg voor het gewicht van een pak melk.

Hè vervelend! Soms kun je het zelf oplossen met een papieren zakdoekje uit je tas, maar een liter melk even snel verdoezelen gaat hem niet worden. Ik ga op zoek naar een winkelmedewerker en loop, volgens zijn naambordje, Jan Dekker tegen het lijf. Hij ziet de schade en aarzelt geen moment: "Geen enkel probleem mevrouw! Dat ruimen we even voor u op. Ik ben wel wat gewend hoor. Bij mij thuis zijn ze ook nog niet allemaal twintig." Terwijl Jan zijn werk doet maakt hij ondertussen graag een praatje. Onderwijl welteverstaan want Jan ziet zijn werk en blijkt gemakkelijk meerdere ballen tegelijk de lucht in te kunnen houden. Het aanloopje ben ik vergeten, maar het onderwerp switcht naar pleegzorg. In een notendop vertelt hij zijn ervaringen als alleenstaande pleegvader. Of hij mee wil doen aan een interview? Jazeker!

Via een modderig oprijlaantje bereik ik het pittoreske boerderijtje van Jan Dekker. Her en der hangen nog wat vlaggetjes en een met stro gevuld overall verraadt dat hier niet zo lang geleden een feestje te vieren viel. Aan de keukentafel vertelt hij openhartig zijn verhaal. Jan heeft recent de prachtige leeftijd van 60 jaar bereikt. Een mijlpaal die hij uitbundig gevierd heeft met zijn dochters Laura (24), haar vriend Thomas, Nienke (22), Annelotte (20) en haar vriend Ashwin en als laatste in de rij zijn pleegzoon Jacky (12). Jan beseft dat het niet zo vanzelfsprekend is dat hij zijn 60e verjaardag heeft kunnen vieren. In 2010 is na een ziekbed van 9 maanden zijn vrouw Jacqueline door nierkanker op 46-jarige leeftijd overleden. "Na het overlijden van Jacqueline kregen we twee weken rust vanuit pleegzorg. Toen zijn we met z'n allen rond de tafel gaan zitten, hoe verder?" Jan vertelt dat er geen twijfel was of ze met pleegzorg door zouden gaan. Ze moesten het alleen anders aanpakken omdat de rol van Jacqueline weg was gevallen.

Jacqueline was degene die 9 jaar geleden een balletje op had gegooid bij Jan: 'Willen we er nog een kindje bij?' Ze werkte in de kinderopvang en hield ontzettend veel van kinderen. Jacqueline was degene die graag een groot gezin wilde hebben, maar Jan blikt lachend terug: "Bij drie heb ik gezegd dat het stekkerdje eruit moest. Ze kosten ook allemaal wat!" Toch stond hij wel open voor pleegzorg,

maar het ging wel sneller dan verwacht. Veertien dagen nadat Jacqueline met Jan had overlegd of ze gezinsuitbreiding wilden kondigde een school aan dat ze een probleem hadden. "Er werd een thuis gezocht voor een jongetje van 3 jaar. Het ging om Jacky. Het gesprek van veertien dagen ervoor had zo moeten zijn, diezelfde middag zat Jacky al bij ons aan tafel. We hadden wel een probleem want hij sprak geen woord Nederlands. Neem het woord 'bank'. Je kunt er op zitten, maar je kan er ook geld halen. Nou, dat laatste wist hij als eerste!" Jan lacht, maar in zijn ogen schemert gemis door: "Jacqueline heeft met heel veel liefde en geduld veel gedaan voor Jacky. Toen kondigde de nierkanker zich aan. Een periode van afzien. Er was geen hoop op herstel voor Jacqueline. Na haar overlijden hebben onze dochters stuk voor stuk beloofd om hun steentje bij te dragen. Ieder op z'n eigen manier, maar ze komen alle drie hun woord na!" Op zondagavond werd er een weekoverzicht gemaakt waarop de namen van alle gezinsleden stonden met daarbij per dag al hun verplichtingen. "In het begin van het schooljaar is het even spannend met de lestijdenroosters of we alle gaten gevuld krijgen, maar het is nog altijd gelukt!" De broer van Jan wordt liefdevol 'reservevader' genoemd en springt regelmatig in. Zo haalt hij Jacky wekelijks op bij judo omdat Jan dan is gaan bridgen. Familie Dekker houdt van gezelschapspelletjes. Jan noemt als voorbeeld dat op oudejaarsavond de familiekampioenschappen van sjoelen op het schema stonden. Vermakelijk schetst hij het tafereeltje: "Er zitten een paar goeie spelers tussen hoor! De competitiedrang was zo groot dat we tegen 12 uur naar de kast moesten rennen om op tijd de fluiten voor de champagne gereed te hebben!"

Met een trots vaderhart vertelt Jan dat ze als gezin erg close zijn met elkaar. "Als ik maar iets organiseer zijn ze er allemaal bij. De één studeert en de ander woont op zichzelf en toch is dit nog steeds de plek waar ze thuis komen. Met Kerst had ik iedereen een appje gestuurd met de vraag: 'Wat kiezen jullie? Ieder €50,- of met z'n allen uit eten?' Onafhankelijk van elkaar kozen ze unaniem voor de gezelligheid van samen uit eten. En dat is kenmerkend voor ons gezin! We staan voor elkaar. Als er één probleem heeft, voelt iedereen zich verantwoordelijk! En weet je wat het gekke is? Ik ben vernoemd naar mijn opa en zijn vrouw is ook al jong overleden. Dezelfde naam en een soortgelijke situatie. Ik zeg maar altijd: 'Als m'n opa het kon, dan kan ik het ook!' En daar houd ik aan vast!"

Tekst: Gerdien Maljaars

Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)